

РЕШЕНИЕ

№ 35412

гр. София, 28.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5600** по описа за **2025** година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Р. Ц. К., чрез адвокат К. В. срещу Решение № 916 от 12.03.2025 г., постановено по НАХД № 9481/2024г. на Софийски районен съд, НО, 108-ми състав, в частта, с която е изменено наказателно постановление № 24-4332-007966 от 17.04.2024г., издадено от Началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В касационната жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон. Излагат се подробни съображения, че не е доказано от обективна страна осъществяването на нарушението на чл. 103 от ЗДвП. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС в обжалваната част.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се явява лично и с адв. В., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител юрк. П., с което от съда се иска да потвърди обжалваното решение и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

В настоящото производство не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

След като се запозна с обжалваното решение и касационните основания, Административен съд София – град, XXV-ти касационен състав, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок, срещу акт подлежащ на обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна:

При постановяване на решението си районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 02.04.2024 г. около 22:46 часа касаторът - Р. Ц. К. управлявал лек автомобил марка „А.“, модел „АЗ“ с рег. [рег.номер на МПС], движейки се в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. По същото време свидетелите Й. М. К. и Р. Р. Р.- полицейски служители в 09 РУ- СДВР се движели със служебен полицейски автомобил по [улица]в посока, противоположна на движението на касатора.

След разминаването на двата автомобила полицейските служители направили обратен завои и последвали автомобила, управляван от К., като от патрулния автомобил подали звуков и светлинен сигнал за спиране на автомобила с цел извършване на проверка. Въпреки подадения ясен звуков и светлинен сигнал за спиране, касаторът не спрял автомобила, а ускорил скоростта, като навлязъл и преминал през кръстовището на [улица]и [улица]на червен сигнал на светофарната уредба за неговата посока на движение, работеща в автоматичен режим. Полицейските служители последвали управлявания от жалбоподател автомобил, който на кръстовището на [улица]и [улица]извършил маневра десен завои като навлязъл на [улица]отново на червен забранителен сигнал на светофарната уредба, регулираща кръстовището, която работела в автоматичен режим. Пред бл. 535 на [улица]управляваният от касатора автомобил спрял. На водача К. били извършени проверки за употреба на алкохол и наркотични вещества, които дали отрицателен резултат. Установено било, че автомобилът не бил преминал периодичен преглед за проверка на техническата му изправност.

С оглед горното свидетелят Й. съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение бл. № GA 770945/02.04.2024 г. за нарушения на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, чл. 6, т.1 пр.2 и чл. 103 от ЗДвП. Актът бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на така съставения АУАН е издадено и процесното наказателно постановление, с което за първото нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП на К. е наложено наказание глоба в размер на 50 лв., за нарушението по чл. 6, т.1 пр.2 от ЗДвП наложеното наказание е глоба в размер на 100 лв., а за третото нарушение – по чл. 103 от ЗДвП същият е санкциониран с глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

С оспорваното Решение № 916 от 12.03.2025 г. решаващият делото състав на районния съд е отменил НП № 24-4332-007966 от 17.04.2024г. в частта по отношение на първото нарушение и наложеното за него наказание, потвърдил наказателното постановление в частта касаеща нарушението по чл. 6, т.1 пр.2 от ЗДвП и изменил НП-то в частта за нарушението по чл. 103 от ЗДвП, като намалил наложените за него наказания съответно на глоба в размер на 100лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца. Решението на СРС в частта, с която НП е отменено и потвърдено не е обжалвано и същото е влязло в сила.

Предмет на настоящата касационна проверка е обжалваното решение само в частта, с която е изменено наказателно постановление № 24-4332-007966 от 17.04.2024г.

Според касатора подаването на светлинен и звуков сигнал от движещ се автомобил не

представляват „сигнал за спиране“. Развиват се съображения, че съгласно разпоредбите на закона сигнал за спиране се подава със стоп палка, а през нощта и с описваща полукръг червена светлина, като униформен полицай може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка. От друга страна звуковият и светлинен сигнал не са сред предвидените възможни варианти за спиране, а означават, че автомобилът е в специален режим на действие, което задължава другите водачи да отбият и да създадат условия за преминаване на този автомобил. Изтъква се, че съобразно чл. 207 изр. Последно от Правилника за прилагане на ЗДвП сигнал за спиране от движещ се полицейски автомобил се подава чрез постоянно светещ или мигащ надпис „Полиция-С.“. Предвид изложеното според касатора неспирането на подадения светлинен и звуков сигнал от движещия се полицейски автомобил не може да бъде квалифицирано като отказ да се изпълни нареждане за спиране, поради което поведението му се явява несъставомерно по чл.103 от ЗДвП.

Изложените в касационната жалба съображения за незаконосъобразност на решението са неоснователни.

С разпоредбата на чл. 103 ЗДвП е въведено императивно задължение за водача на пътно превозно средство при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Следователно за да е налице нарушение е необходимо подадения сигнал да е бил възприет от водача на превозното средство и същият да не е спрял. Настоящият касационен състав споделя разбирането, че съществуващата законова регламентация на чл. 170, ал. 3 ЗДвП и чл. 207 ППЗДвП, не изключва възможността водачите на ППС да бъдат спирани от движещ се или спрял полицейски автомобил чрез използване на светлинен и звуков сигнал, който така да бъде подаден, че водачът недвусмислено да разбере, че съдържа в себе си разпореждане за спиране. Съгласно чл.3, ал.3 от НАРЕДБА № I-141 ОТ 18 СЕПТЕМВРИ 2002 г. за условията и реда, при които се ползва специален режим на движение от моторните превозни средства „специалният режим на движение на моторните превозни средства се използва само при служебна необходимост и във връзка с изпълнението на задачи, произтичащи от спецификата на дейността“, каквато и е контролната дейност, извършвана от полицейските органи при съблюдаване разпоредбите на закона за движение по пътищата. В конкретиката на казуса безспорно е установено, че водачът ясно е възприел подадените светлинен и звуков сигнал, именно като сигнал спрямо него и за преустановяване на движението му. За горното свидетелства обстоятелството, че възприемайки движещият се след него автомобил със специален режим на движение, същият не е предприел действия, с които да осигури безпрепятственото му преминаване, съобразно чл.104, ал.1 от ЗДвП като освободи достатъчно място на пътното платно, а при необходимост и да спре. Вместо това водачът ускорил моторното превозно средство и предприел редица маневри, включително и забранени такива, което е наложило полицейските служители да го следват със служебния автомобил. Правилни са изводите на районния съд, че с действията си водачът е осъществил от обективна и субективна страна нарушение на чл. 103 от ЗДвП. Изключително прецизно районният съд е подходил и при преценка законосъобразността на наложеното наказание, досежно което изложените мотиви и упражнени правомощия не търпят критика.

Предвид на гореизложеното, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна, а оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спор основателната се явява претенцията на ответника за присъждане на разноски, които на основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да бъдат определени в размер на 130 /сто и тридесет/ лева и възложени в тежест на касатора.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град, XXV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 916 от 12.03.2025 г., постановено по НАХД № 9481/2024г. на Софийски районен съд, НО, 108-ми състав.

ОСЪЖДА Р. Ц. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 130 /сто и тридесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.